

DE POORTWERELD
BOEK DRIE: HET OFFER

De poortwereld
Boek 3: Het offer
Luc Descamps
Met illustraties van Rik Willemen

Vanaf 11 jaar

© 2016, Luc Descamps en Van Halewyck
Van Halewyck maakt deel uit van Pelckmans uitgevers nv
(www.pelckmansuitgevers.be, Brasschaatsteenweg 308, 2920 Kalmthout, België)

Eerste druk: september 2016

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, op welke wijze ook, zonder de uitdrukkelijke voorafgaande en schriftelijke toestemming van de uitgever, behalve in geval van wettelijke uitzondering. Informatie over kopieerrechten en de wetgeving met betrekking tot de reproductie vindt u op www.reprobel.be.

All rights reserved. No part of this book may be reproduced, stored or made public by any means whatsoever, whether electronic or mechanical, without prior permission in writing from the publisher.

D/2016/7104/56
ISBN 978 94 6131 533 5
NUR 283

www.lucdescamps.be

vanhalewyck.be

vanhalewyck

vanhalewyck

van_halewyck

LUC DESCAMPS

Met illustraties van RIK WILLEMEN

DE POORTWERELD

HET OFFER

Van Halewyck

*Dagenlang al trok de Poort aan de eekhoorn.
Even lang al verzette het diertje zich tegen de drang
onder die Poort door te gaan.
De eekhoorn wist immers dat er geen weg terug zou zijn
en hij was hier zo graag.
Hij hield zo van de bomen,
van het voedsel dat hij hier in overvloed kon vinden,
van het leven overal om zich heen.
En toch riep de Poort,
steeds luider,
steeds dringender,
tot de eekhoorn toegaf en aarzelend onder de Poort doorstapte,
een nieuwe wereld tegemoet.*

Voor Ria (8/1/1961 – 17/3/2016)

Nina had de hele rit dof voor zich uit gestaard. Aanvankelijk had ze zich schor geschreeuwd, maar nadat al haar tranen waren opgedroogd, had ze als verdoofd haar lot aanvaard. Elias kon niets doen om haar te helpen. Ze hadden zo lang gereden dat hij haar nooit zou kunnen terugvinden. Ze was verloren. Ze zou haar broer nooit weerzien. Maar nu ze een dorp naderden, ontwaakte Nina uit haar verdoving. Haar nieuwsgierigheid maakte haar alert. De huizen waren groter en zagen er steviger uit dan die van het dorp waar ze met Elias was geweest. Tussen de daken rees een hoge toren op. Die moest zich midden in het dorp bevinden, schatte Nina. Toen ze dichterbij kwamen, zag ze iemand bovenop die toren staan. Een vrouw met lange, grijze haren keek naar de naderende troep. Bij wijze van groet stak Thiam zijn hand op, maar de vrouw reageerde niet. Het was opvallend hoe iedereen in het dorp gehaast plaats maakte voor de ruiters en het hoofd boog. Dit had weinig met eerbied te maken, beseftte Nina, uit de houding van de dorpingen sprak angst voor de ruige mannen. Met een ruk bracht Thiam zijn paard tot stilstand voor de toren. De vrouw was verdwenen. Thiam snauwde een bevel naar zijn mannen en steeg af. Op dat moment kwam de vrouw uit het torengedouw naar buiten. Haar gezicht stond hard.

‘Moeder,’ zei Thiam, terwijl hij zijn hoofd boog.

Hij wachtte tot ze naar hem toe kwam en heel even haar hand op zijn hoofd legde. Toen wees hij naar Nina.

‘Ik heb een geschenk meegebracht. Ik wil haar u aanbieden voor uw verjaardag. Volgens de dorpingen komt ze van voorbij de Poort.’

De vrouw liet niet merken dat zijn woorden haar plezier deden. Ze liep rond het paard en nam Nina aandachtig op van top tot teen.

Met een handgebaar beval ze Thiam het meisje van het paard te halen. Twee sterke armen grepen Nina vast en tilden haar van het paard, alsof ze niets woog. Weer cirkelde de vrouw als een roofdier om haar heen. Nina trilde op haar benen en hield haar ogen bang op de punten van haar schoenen gericht. Ze beseftte dat ze voor Indràke stond. Dit was dus die gevreesde heks. Indràke stak haar hand uit naar Nina's kin, maar bedacht zich op het laatste moment en trok haar hand terug.

'Zet haar bij de anderen,' beval ze kort.

Daarop liep ze weg, het torengedouw in. Thiam gebaarde naar twee van zijn mannen. Die pakten Nina elk bij een arm en leidden haar weg. Thiam zelf volgde Indràke naar binnen.

'Welk bewijs heb je dat ze door de Poort is gekomen?'

Thiam aarzelde. De kracht die hij uitstraalde wanneer hij met zijn mannen uitreed was ver te zoeken. De macht die zijn moeder over hem had, was onmiskenbaar.

'Je stilzwijgen vertelt me dat je geen enkel bewijs hebt. Je stelt me teleur.'

'De dorpelingen zeiden... Bij de vorige ophaling was zij niet in het dorp. Waar zou ze anders vandaan zijn gekomen?'

'Sinds wanneer beantwoord je mijn vraag met een wedervraag?' vroeg Indràke ijzig. 'Als de eerste de beste naïeveling heb je je laten leiden door wat dorpelingen je vertellen. Voor hetzelfde geld hebben ze je wat op de mouw gespeld.'

'Ze waren doodsbang, moeder,' verdedigde Thiam zich. 'Ze zouden het niet gewaagd hebben te liegen. De andere is de dochter van de man die het me vertelde. Hij zou nooit...'

'Zwijg!'

Thiam kromp in elkaar.

‘Je moet leren dat woorden als “zou” en “zouden” niet worden uitgesproken. Niet door mij, en niet door mijn zoon. Ik regeer met vaste hand, en die hand wordt geleid door zekerheid, niet door twijfel. Die zekerheid moet jij ook uitstralen.’

‘Moeder, ik kan je verzekeren dat...’

‘Jij kunt helemaal niets,’ zei Indràke fel. ‘Wie zeker is, is dat ook in mijn bijzijn. Ik weet dat je sterk bent wanneer je uitrijdt, maar in mijn aanwezigheid vervaag je tot een schaduw.’

‘Ik...’

‘Je weet dat ik de baas ben, en dat moet je ook weten. Maar ik wil een sterke figuur aan mijn zijde. Mijn zoon moet dezelfde kracht uitstralen als ik.’

Thiam boog het hoofd. Het was niet de eerste keer dat zijn moeder hem hierover aansprak. Hij vond het gewoon moeilijk om niet nederig te zijn wanneer hij haar onmetelijke kracht voelde.

‘Ze bezit geen magie.’

Thiam keek de heks vragend aan.

‘Het meisje. Ik heb haar gescand. Ze bezit geen magie. Hoe kan ze dan door de Poort zijn gekomen? Denk toch na, Thiam: de Poort is het meest magische in onze wereld. Zelfs ik weet niet waar ze is of hoe ze te vinden, laat staan dat ik zou weten hoe ik ze moet openen. Wil je beweren dat een doodsimpel kind met geen greintje magie in haar lijf in staat is om te doen wat mij niet lukt?’

Woedend draaide Indràke haar rug naar hem toe. Zo bleef ze enkele ogenblikken staan om haar kalmte te herwinnen.

‘Zorg dat alles in gereedheid is voor het bloedoffer,’ zei ze zonder zich weer om te draaien. ‘En dat meisje, ik wil met haar praten.’

Ook al kon Indràke het niet zien, Thiam kon het niet laten het hoofd te buigen toen hij de ruimte verliet.

Nina's hart bonsde in haar keel toen haar bewakers haar ruw binnen duwden in het enige gebouw dat, buiten de toren, twee verdiepingen telde. Ze belandde in een grote, centrale hal. De ruimte was cirkelvormig en telde veertien gebogen doorgangen die toegang gaven tot kleinere nissen. In twaalf ervan zag ze meisjes. Sommigen staarden haar aan van in de boogvormige opening, anderen zaten met de rug naar haar toe en leken niet te merken dat er iemand binnenkwam. Nina's adem stakte toen ze een van de meisjes herkende. De tweelingzus van Wolf sloeg haar hand voor haar mond en keek Nina vol ongeloof aan.

'Tizza!' riep Nina.

'Nina!'

Tizza deed een stap vooruit, maar sprong meteen terug alsof een onzichtbare hand haar een klap had verkocht. Haar gezicht vertoonde een pijnlijke grimas.

'Hou je mond!' beet een van de mannen Nina toe en hij gaf haar een fikse duw, waardoor ze moeite moest doen om overeind te blijven.

Nina werd naar een van de nissen gebracht. Bij de boog kreeg ze opnieuw een duw en struikelde ze naar binnen. Behalve een primitief bed, een waterkruik en een toilettemmer stond er niets in de smalle nis. De bewakers stonden aan de andere kant van de boog.

'Welkom in je nieuwe huis,' zei een van hen schamper.

Daarop draaiden de twee zich om en liepen door de grote, lege ruimte naar buiten. Nina keek hen hijgend na. Ze zag de dubbele deur dichtvallen, maar had niet de indruk dat die gesloten werd. Ze hoorde in ieder geval niet het geluid van een grendel of balk die voor de deur werd geschoven. Toen ze binnenkwamen had een van de mannen ook gewoon tegen de deur geduwd om die te openen. Ook haar nis werd niet door een deur van de centrale ruimte gescheiden. Het leek alsof de meisjes gewoon hun nis konden verlaten als ze dat wilden.

Nina keek naar Tizza en wilde naar haar toe lopen.

'Blijf waar je bent,' zei Tizza.

Nina keek haar niet begrijpend aan. In al haar ellende was ze blij dat ze een bekend gezicht zag. Ze wilde Tizza aanraken, alsof ze verlangde naar een bewijs dat zij het echt was. Ze negeerde Tizza's raad en wilde onder de boog doorlopen. De schok die door haar heen ging was zo hevig was dat ze achteruit werd geworpen. Geschrokken belandde ze op de grond. Vol ongeloof keek ze naar de opening. Er was daar helemaal niets. Ze kwam overeind en liep weer naar de opening.

'Niet doen, Nina!'

Maar opnieuw luisterde ze niet. Wat het ook was dat haar probeerde te stoppen, ze was niet van plan zich te laten tegenhouden. Ze zou er met kracht doorheen lopen. De onzichtbare wand gaf haar dezelfde schok die ze eerder had gevoeld. De kracht die ze had gebruikt keerde zich tegen haar en ze smakte hard tegen de grond. Deze keer bleef ze versuft liggen, te groggy om te beseffen wat haar overkwam.

'Het heeft geen zin, Nina,' zei Tizza. 'Je kunt er niet door.'

Onhandig krabbelde Nina overeind, terwijl ze vruchteloos probeerde te bevatten wat er gaande was. Ze stapte nu voorzichtig naar de opening, maar bleef op een halve pas van de boog staan. Ze voelde er niets voor nog eens zo'n schok door zich heen te krijgen.

'Waar zijn we?'

Tizza haalde haar schouders op.

'Ik weet het niet. Ze hebben me hier meteen opgesloten. Ik zit hier al de hele tijd. Niemand zegt hier iets.'

Nina keek vragend naar de andere meisjes. Twee van hen keken in haar richting, maar niets in hun gezicht verried dat ze haar ook echt zagen.

'Ze spreken niet. Ik heb geprobeerd hen iets te vragen, maar geen van hen reageert.'

'Hoezo?' vroeg Nina benauwd.

'Ik weet het ook niet, Nina,' zei Tizza zacht. Ze klonk bang. 'Er is iets helemaal mis met hen, maar ik weet niet wat het is.'

Een koude rilling liep over Nina's rug terwijl een angstig voor gevoel haar bekreep. Ze was bang dat Tizza en zijzelf zoals deze meisjes zouden eindigen.

